

Uredništvo
in upravnništvo:
Kolodvorske
ulice št. 15.

Z urednikom se
more govoriti
vsak dan od 11.
do 12. ure.

Rokopisi se ne
vračajo.

Inserati:

Šeststopenjska peti-
vzeta 4 kr., pri
večkratnem po-
navljanju daje se
popust.

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Velja
za Ljubljano
v upravnishvu:
za celo leto 6 gld.,
za pol leta 3 gld.,
za četrt leta 1 gld.
60 kr., na mesec
60 kr., pošiljatev
na dom velja me-
sečno 9 kr. več.
Po pošti velja
za celo leto 10 gld.,
za pol leta 5 gld.,
za četrt leta 2 gld.
60 kr. in za jeden
mesec 86 kr.

Štev. 107.

V Ljubljani v torek, 8. julija 1884.

Tečaj I.

Francosko-kitajski prepir.

Stara izkušnja uči, da se na obljube orijentalnih državnikov nikdar ni zanašati, tudi tedaj ne, ako se jasno izražajo v paragrafih pravilne mirovne pogodbe. Vender nismo pričakovali, da se bode azijska dvojezičnost pokazala v najgršem svitu tudi nasproti onemu miru, katerega sta 11. maja sklenila francoski poslanec Fournier in zastopnik „nebeškega carstva“ Li-Hung-Tschang v pristanišči tien-tsinskem. Računali smo z značajem kitajskim. Poznamo sicer prekanjenost in nepoštenost kitajskih kitonoscev, katera se razodeva uže v navadni trgovini z Evropejci, ozirali smo se tudi na brezumno nečimurnost tega plemena, ki le s srpim zaničevanjem gleda zahodnega „barbara“, toda uvaževali smo ob enem, da je Kitajec premeten in bojazljiv ter mislili smo, da ga oni bridki spomini na bitko pri mestu Palikao, kjer je 21. sept. 1860. l. 6000 mož Angležev in Francozov po polnem razpršilo kitajske vojske 50 000 mož, in maločasne izkušnje pri Bac-Ninhu do dobrega izučile, da kitajsko cesarstvo navzlic ogromnemu številu svojega prebivalstva vender dandanes niti sanjati ne more o rednem boji s katero si bodi evropsko velisilo. Istega mnenja je bil tudi francoski ministerji predsednik Ferry. Tudi on je bil uverjen, da je boj dognan z mirom tien-tsinskim; to je oblastno naznanil pariškemu parlamentu, in nekako zavidno so se ozirale druge vlasti po bogatem plenu, katerega si je francoska država priborila s Fournierjevo pogodbo.

A varali so se Francozi! Tien-tsinski mir je določal, da se imajo nekatera mesta na severni meji tonkingski, med njimi tudi trdnjava Lang-son, do 26. junija prepustiti francoski vojski. Misleč, da so kitajske posadke uže ostavile ta mesta, odposlal je francoski poveljnik Negrier 700 vojakov proti Lang-sonu, da bi zasedli mejno trdnjavo. Toda veliko močnejši oddelek redne kitajske vojn jih je napal, Francozi izgubili so skorej deset odstotkov dotičnega krđela, in Lang-son je tudi

dandanes še v oblasti kitajski. In ne dovelj! Kitajska vlada bi se lahko opravičevala, da se je vse to pripetilo le vsled nepokornosti nekaterih mandarinov, in prepir bi se dal rešiti z nekaterimi formalitetami, katere bi ugajale žaljenemu čestiljubju francoskega naroda. Toda v veliko začudenje vseh političnih krogov objavila je na pol uradna „Agence Havas“ te dni brzovjavo, da kitajski Tsung-Li-Yamen, to je ministerstvo vnanjih zadev, naravnost odobruje postopanje dotičnih poveljnikov ter in optima forma prekliche določbe tien-tsinske pogodbe. V vsakem slučaju je tedaj vojska med Francosko in Kitajsko postala nezogibna.

Ali sinovi kitajske države so navihani, da jim ni kmalu para! Komaj je francoska vlada od svojih diplomatskih agentov prejela te neugodne vesti, uže je iz Berolina prihitel kitajski poslanec Li-Fong-Pao ter je z vso odločnostjo zatrjeval, da njegova vlada ničesar ne zna o prelomu mirovne pogodbe in da je pripravljen, v vsakem oziru zadostovati francoskim terjatvam. Očividno nasprotje, katero rešiti je nemogoče!

Ali je francoski diplomat v Kitaji slabo poučeval svojo vlado ali je kitajski zastopnik vedoma govoril neresnico? Ali je v velikanskem kitajskem cesarstvu pod vlado sedanje cesarice v istini se udomačila popolna anarhija, vsled katere se mandarinji oddaljenih provincij kaj malo brigajo za povelja osrednjega oblastva in cesarskega dvora, ali se v Pekingu zares položaj spreminja vsak dan v tem zmislu, da kmalu nadvladuje miruljubiva, kmalu bojovita dvorna stranka ali pa je to vse skup le navadna kitajska zvijača, namerajoča, odlašati razsodbo ter ustaviti maščevalni meč francoski vsaj za nekoliko mesecev? Kmalu se bode moralo pokazati, pri čem da smo.

Kajti gotovo je, da se Francozi ne bodo zadovoljili s praznimi frazami in diplomatskimi izgovori. Čast francoske zastave je žaljena, njen prestige v daljni Aziji je v silni nevarnosti, kakor hitro se rumenim vrtoglavcem takoj ne dokaže, da se ne sme šaliti s francosko ljudovlado. To sprevidijo vse stranke na Fran-

coskem in v lepem soglasji zahtevajo vse francoske novine od ministerstva, da odločno postopa proti sleparskemu protivniku.

Ni tedaj nobenega dvoma, da bode francoska ljudovlada jako energično zahtevala izdatnega zadoščenja od strani Kitajske. Regimenti francoski, ki so se imeli uže vrniti v domovino, ostali bodo še v Tonkingu. Novi vojaški oddelki bodo se odposlali v daljno Azijo, in kar ima Francoska vojnega brodovja v velikem in indijskem oceanu, vse se bode koncentrovalo na kitajskem obrežju. V Tonkingu seveda bržkone sedaj ne bode vojnih operacij; vročina je prevelika in čakati bode treba na bolj ugodno jesensko vreme. Najlaže bi pač bilo, da francosko ladijeve zapre izvozna pristanišča kitajska ter bombardira Kanton ali Shanghai. Vojna kitajska navzlic temu, da ima gosto naseljena kitajska država nad 400 milijonov prebivalcev, tedaj skorej celo tretjino človeškega rodu sploh, se nikakor ne more meriti z izurjenimi četami evropskih regimentov; obleganih trgovinskih mest tedaj ne bodo vspešno mogli braniti niti tatarski Mandšchu niti kitajska milica, tako zvani „zeleni prapori“. Toda bati se je Francozom le ugovora od strani družih izobraženih narodov, Angležev, Nemcev, Rusov in Amerikancev, kateri imajo velikanske svote naložene v kitajski trgovini ter sigurno ne bodo dopuščali, da se z nesnažnimi kitajskimi kočami vpepelijo tudi bogata poslopja inozemskih trgovcev. Ako hoče tedaj Francoska doseči svoje namere ter kaznovati Kitajsko za njen zavratne nakane, bodo francoski poveljniki prisiljeni, izkrcati svoja krđela, udariti proti Pekingu ter si zopet, kakor leta 1860, osvojiti cesarsko palačo. Potem stoprav se bode mir napravil na Kitajskem, in z izdatno vojno odškodnino — pripovedujejo, da name-rava pariški kabinet zahtevati 500 milijonov frankov od kitajske vlade — iztrebilo se bode lakomnim Kitajcem hudobno poželenje, šaliti se z evropskimi velesilami ter prestopati z njimi sklenene mirovne pogodbe.

A to se bode moralo kmalu zgoditi! Položaj Ferryjevega ministerstva bil je utrjen

Listek.

Povest očeta Aleksêja.

Ruski spisal Ivan Turgenev, poslovenil K. Štrekelj.

(Dalje.)

Tu vzame oče Aleksêj iz žepa nosno ruto s štirivoglatimi podobami ter si začne čistiti nos, ob enem pa si skrivaj tudi oči obriše.

— Žalostno je bilo tedaj naše življenje! — nadaljuje on. — Jaz sem mislil le na to: kako naj bi mi on ne ubežal, — ali, Bog obvaruj, celo samemu sebi ne naredil kaj žalega! Pri vsakem koraku pazim nanj — ali bojim se v razgovor spuščati. — Tisti čas živela je blizu nas sosedinja, polkovnica, vdova, — Marto Savišno so jo klicali; jaz sem jo jako spoštoval, — ker je bila razumna in mirna ženska, — ne gledé na to, da je bila še mlada in kolikor toliko krasna; zahajal sem k nji pogostoma — in ona ni me prezirala zavoljo mojega stanu. Ker nisem od

bridkosti in skrbi več znal, kaj naj bi si izmislil, — odločim se in povem ji vse. — Sprva se je jako prestrašila in vsa se je preplašila; potem pa je začela premišljevat. — Dolgo vam je tako sedela in molčala; — naposled pa začel videti mojega sina in se pogovoriti nekoliko z njim. — Takoj sprevidim, da moram brez ugovora vstreti njeni želji; kajti v takem slučaju ne dejstvuje toliko ženska radovednost, — kakor nekaj drugega. Ko se vrnem domu, začnem pregovarjati Jakoba: pojdi no z mano k gospé polkovnici. Ali on se brani z rokami in nogami! — „Ne grem,“ pravi, „po kaj neki? — O čem bodem jaz ž njo govoril!“ — In celo kričati začne tedaj name. — Vender ga naposled prepovorim, zaprežem sani, peljem ga k Marti Savišni in pustim ga celo, kakor sva se bila pogovorila, ž njo na samem. Meui samemu se je čudno zdelo, kako se je temu tako kmalu udal! No, kaj — glejmo dalje. Čez tri ali štiri ure se moj Jakob vrne. — Ne vprašam ga, — kako ti dopada naša sosedinja. On ničesar ne odgovori. Jaz ga drugič vprašam. —

Dobrotljiva gospa, pravim . . . Ali ni ljubeznivo ravnala s teboj, kaj? — „Da,“ pravi on, — „ona ni kakor druge.“ — Jaz vidim, da se je nekoliko omehčal. Zatorej se ga odločim vprašati . . . — Pa pošast, pravim, kako je? — Jakob me pogleda, kakor bi ga bil z bičem preplel — in zopet ne odgovori ničesar. — Nisem ga hotel dalje mučiti, za to se poberem ven iz sobe; eno uro kasneje grem k durim, pogledam skozi ključanico . . . in kaj vi mislite? — moj Jakob spi! Legel je na posteljo . . . — in spi. Prekrižam se nekolikrat zaporedoma: „dej, pošlji, Gospod, vsakeršne sreče Marti Savišni!“ Očividno je razumela, ta golobica, gani njegovo grozno srce!

— Naslednjega dne — kaj vidim? — Jakob jemlje šapko . . . Mislim si — bi liga vprašal: No, kam pa greš? Ali ne, boljše bo, ne izpraševati ga . . . morda gre k nji! . . . In v resnici, — naravnost k nji, k Marti Savišni, se Jakob odpravi — in še dalje nego prejšnji dan ostane pri nji; in naslednjega dne gre — zopet! In črez en dan — zopet! Moj duh počne se vzbujati; kajti videl sem,

zlasti po bojnih vseh na azijskem bojišču. Vesele nade, katere je vzbujal povsod v Franciji mir tien-tsinški, splavale so hitro po vodi. Uže sedaj se rogajo smrtni sovražniki sedanje francoske ljudovlade, monarhisti in radikalci, prelahkovernemu Ferryju. Javno mnenje je razburjeno po koleri, in Henri Rochefort vrgel je zopet med vznemirjeno občinstvo jedno svojih sarkastičnih opazek, katere škodujejo več nego z dinamitom napolnena bomba, očita merodajnemu francoskemu državniku, da je jedina pridobitev njegove azijske politike — kolera! Ako se tedaj hitro ne posreči, ugnati Kitajce ter popolno in izdatno zadoščenje priboriti žaljeni francoski zastavi, bode to jako neugodno vplivalo na notranjo situacijo francoske ljudovlade, in pri nezanesljivi, nestanovitni naravi francoskega naroda se niti preračunati ne dajo pomenljive posledice slabotnega postopanja.

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Včeraj vršile so se volitve za deželni zbor dolnjeavstrijski ter v velikem posestvu moravskem. O volitvah v Dolenji Avstriji niso nam znane uže podrobnosti, no gotovo je, da bode nemškona rodna stranka imela veliko večino tudi v prihodnjem zasedanju dolnjeavstrijskega deželnega zbora.

Pri volitvah v velikem posestvu moravskem zmagala je — kakor je bilo pričakovati — tako zvana srednja stranka, ki bode v prihodnje odločevala usodo Moravske.

Nedavno nastalo je bilo nesporazumljenje med cislitavsko in ogersko vlado zaradi tega, ker nekatere avstrijske hranilnice niso hotele sprejemati ogerskih vrednostnih papirjev. Kakor „Nemzet“ poroča, je to nesporazumljenje uže odstranjeno. Po omenjenem poročilu namerava avstrijska vlada prihodnjemu državnemu zboru predložiti osnovo zakona, vsled katerega bodo oni državni papirji ogerski, kateri imajo pupilarno sigurnost, tudi v Cislitavi veljavni.

Justični odbor hrvatskega sabora razpravljal je te dni zakonsko osnovo o suspenziji sodske neodvisnosti za dobo petih let. Čudno je to, da je odbor dotično zakonsko osnovo v generalni debati sprejel, v specijalni debati pa z večino jednega glasu zavrgel. Ban sam zagovarjal je odločno predlog. Vkljub odborovemu sklepu pa pride ta zakonski načrt pred zbornico in bode najbrže tudi sprejet.

Tuje dežele.

V Rumuniji bila je zadnji čas minister-ska kriza. Predvčerajšnji uradni list rumunski priobčuje, da je kralj Karol sprejel ostavko naučnega ministra Avreliana, in da je minister notranjih zadev imenovan naučnim ministrom. Ministerski predsednik Bratiano prevzame portfelj notranjih zadev; general Falcoiano imenovan je vojnim ministrom.

da se vrši v sinu neka premena, — tudi obraz postaja mu drugačen — in more se mu uže gledati v oči; ne odvrta jih več. Žalost je sicer vedno še v njem — ali ni več prejšnjega obupa, prejšnje groze. Pa ni se mi še posrečilo, — da bi se bil nekoliko poveselil, — ko se nenadoma vse zopet prevrne! Jakob zopet zdivia, in ni več mogoče pristopiti k njemu. V sobici sedi, zaprt — in k polkovnici ne zahaja nič več! Saj je ni morda, tako si mislim, kakor si bodi razžalil in ga je ona zapodila od hiše? — Ne, mislim si . . . da si je on nesrečen, tako drzen še ni; in tudi ona ni taka! Nisem mogel vstrpeti, in naposled — vprašam njega samega: No, Jakob, kaj pa z našo sosedinjo . . . Ti si je po polnem pozabil, kakor se vidi. — Ali kako zakriči on name! — „Sosedinja? Ali hočeš, naj se mi on smeje?“ — Kako? pravim. — Jakob stisne v tem trenutku celo pesti . . . in po polnem zdivia! — „Da,“ pravi, „prej je samo takó-le stal, — zdaj pa se je začel še smijati, in zobe kaže! — Proč! Pojdi!“ — Na koga so te besede merile, ne vem več;

Gavrilo Krestović prevzel je dne 2. julija vlado v iztočni Rumeliji. Na kolodvoru v Plovidvu bil je sijajno sprejet; mesto bilo je z zastavami okinčano in razsvetljeno.

Francoski senat bavi se sedaj s predlogom o reviziji ustave. Vplivni senator Léon Say izjavil se je proti predlogu, in večina senata mu bode najbrž pritrdila. Verjetno je torej, da bode kongres, t. j. skupščina obeh zbornic morala odločiti usodo tega predloga.

Francosko-kitajski razpor postaja vedno resnejši. Vse francoske novine zahtevajo popolno zadovoljščino in tudi francoski poslanik v Pekingu ima nalog, postopati z največjo energijo. Najnovejše vesti iz Pariza velé, da bode Francoska sedaj zahtevala od Kitaja tudi vojno odškodnino. Ako Kitajska v to ne privoli, pride vsakako do resne borbe.

Dopisi.

Iz Starega Trga pri Loži 5. julija. (Izv. dopis.) Redko čita se v cenjenem Vašem listu dopis iz naše doline, a to je pripisavati le slučaju, da se ne dogajajo nikake posebne novosti; niti fantje si ne koljejo več glav, odkar se strogo nadzirajo gostilne in zakotne žganjarije. In prav je tako! Saj je neskončno revno to naše ljudstvo. Leto za letom imamo slabe letine. Lansko leto uničil je požrešni črv skorej vse poljske pridelke, pridelalo se je silno malo — kmet je stradal, kajti niti za domačo potrebo ni pridelal. In letos — bode še huje. Uima za uimo nas obiskuje. Mlado zelenje opalila je najprej slana ledena, le malo je še ostalo, kmet zrl je proseče v nebo in prosil priznanaanja! Vender obiskala je pozneje še našo okolico povodenj, preplula senožeti, segnala je trava in voda razlila se je tudi čez polja, kjer se je pred slano ohranila še kaka bil, ter uničila skoro še te po polnem. Kmet ne bode toliko pridelal, da bode mogel z ostrim, črnim kruhom nasititi družino svojo, vender bode moral plačevati davke. Od kod denar? Iz gozdov svojih posekal je v potrebi vsak tenak kolec za prodaj, da je le dobil kak krajcar za potrebe, tako da so gozdovi srednjih kmetov uže skoro po polnem izsekani. Sedaj iskati si bode moral kredita, delati dolgove, katerih nikdar več plačati ne bode mogel, stopiti bode moral na pot pogube. Priporočati bi bilo, da bi se vsaj nekoliko davka odpustilo tem revežem.

Iz Gorice 6. julija. [Izv. dop.] Slavnost odpovedana! — ta vest je šla bliskoma po vseh slovenskih zemljah in vsakdo je pač začuden popraševal, kake vzroke je imel slavnostni odbor, da je uradno uže dovoljeno svečanost nagloma preložil na poznejši čas. Gotovo Vas bode zanimalo zvedeti kaj bolj podrobnega o tej zadevi; zato Vam hočem nekoliko opisati čudne mahinacije italijanskih kričatev, katerim se je žalibog posrečilo, napraviti toliko zaprek in vladne organe prepričati o nevarnosti kaljenja miru; zato je do-

komaj so me noge ven prinesle, tako sem se preplašil. — Le mislite si: — Obraz mu je bil zarudel kakor medenina, v ustih pena, — glas hripav, prav kakor bi ga kdo davil! . . . Jaz, uboga sirota, odpravim se še tistega dne k Marti Savišni . . . Najdem jo v velikih skrbah. Celo na telesu se je spremenila: v obrazu se je shujšala. No, o sinu se noče razgovarjati z mano. Samo eno reče: da nobena človeška pomoč ne more biti vspešna; „molite, le molite, oče!“ — In dá mi sto rubljev: „— za nesrečne in bolne v vaši fari“, pravi. Potem zopet ponovi: „Molite!“ — Moj Bog! kakor bi ne bil uže tako molil — po noči in po dnevi!

Oče Aleksěj z nova vzame svojo ruto in z nova si obriše svoje solze, ali zdaj ne več skrivaj. — Ko si nekoliko oddahne, nadaljuje svojo neveselo povest.

— Z mano in Jakobom šlo je tako nizdoli, kakor se sneženo gromado, ki se vali z gore v dolino; oba sva videla, da je pod goro propad, — ali kako se udržati, — česa se oprijeti? Še skrivati se to ni dalo več; po vsi

bil odbor konečno take pogoje, da mu ni ostalo drugega, nego slavnost odpovedati in iskati na višjem mestu svobodnejših določb.

Odbor je bil v pravem času vložil prošnjo za dovoljenje svečanosti, in vlada je potrdila načrt odborov. Med tem pa so zagnali naši Italijani strašan krik; v mestnem zboru so se vršile strastne interpelacije, in po mestu tekali so hujskači od zgodnjega jutra do poznega večera in ščuvali zoper projektirano slavnost. Vlada je poklicala predsednika gosp. Povšeta in mu rekla, da apeluje na pravljost Slovencev in želi, da bi se godba po mestnih ulicah opustila in da bi se zbirališče preložilo s Travnika h Katariniju; zastave nositi pa je dovoljeno. Odbor je po želji vlade pritrdil v te določbe, čeravno s težkim srcem. Drugega dne, v sredo zvečer, pa je mestni župan izjavil v mestnem zboru, da smejo društva skozi mesto le po stranskih ulicah, brez godbe in brez zastav! Predsednik gosp. Povše je hitel h glavarju baronu Rechbachu in tam je dobil zatrdilo, da se bode slavnost vršila po dovoljenem programu. Par dni pozneje je g. Povše zopet vprašal, kako stvari stojé, ker se je po mestu trosilo celó tiskano poročilo o mestnega odbora seji, poročilo, ki je bilo gledé omenjenih določb v protislovju z vladnim dovoljenjem. Sedaj je zvedel, da je tudi vlada spremenila svoje določbe. Tržaškemu Sokolu so se prepovedale zastave in uniforme, spreved pa bi se ne smel vršiti po mestu, temveč po neki postranski poti, kjer gonijo živino na živinski trg. Tacih pogojev društvo ni moglo sprejeti; odpovedalo je slavnost!

Ni nam znano, kake nujne vzroke je imelo okrajno glavarstvo, da je stavilo konečno take pogoje; gotovo je to storilo iz prepričevalnih momentov, in nikakor nam ne pride na misel, da bi bili odločevali pri vladnih odločbah kake strankarske mržnje. Vender nas je ta dogodek napolnil s bridkimi, jako bridkimi čuti! Na Goriškem je velika večina prebivalstva slovenske narodnosti, in tudi v glavnem mestu stanuje velik del Slovencev — in vender nam ni dovoljeno, obhajati v lastni deželi naroden praznik. V tolikih slučajih smo kazali svojo udanost do dinastije in cesarstva, nikdar ni bilo najmanjšega povoda, dvomiti o zvestobi naši — in takim nasprotnikom na ljubo primorani smo bili odložiti svečanost. Z oficijelno Italijo živimo v najboljšem soglasji — a menim, da mnogi naši Italijani dokaj storé, da bi se skalilo to prijateljstvo. Vsaj njih politično postopanje dostikrat ne kaže ravno posebne ljubezni do stare, ljubljene naše Avstrije. — Ako se gledé na to narodnost stavijo tako tesni pogoji nam zvestim čuvajem avstrijskih mej, morajo pač ti vzroki važni, prepričevalni biti. . . . Upajmo, da se stvar kmalu pojasni in da se posreči dotičnemu odboru, izvršiti slavnost pod ugodnejšimi pogoji. V to pomoz Bog!

fari nastal je velik nemir, da je duhovnikov sin besen in da je treba glavarstvu o tem sporočiti. — In gotovo bi bili sporočili, — ali farmani moji — hvala jim! — so me pomilovali. Tedaj je zima izginjala in nastopala je pomlad. In poslal nam je Bog tako pomlad, — lepo, jasno, kakoršne se še stari ljudje niso spominali: solnce je sijalo ves dan, vetra ni bilo — povsod je prijetna toplota. Tedaj pride mi dobra misel, pogovoriti Jakoba, naj gre z mano na božjo pot k sv. Mitrofaniju v Voronež. Če to zadnje sredstvo ne pomore, tako si mislim, potem je edino upanje — grob. Sedim vam nekega večera na krilcu: — po nebu vnema se zarjca, skorjanci pojo, jablane cveto, trava zeleni . . . jaz sedim in mislim, kako bi svojo namero priobčil Jakobu? Na enkrat vidim, da prihaja tudi on na krilce; pri meni postoji, pogleda, vzdihne, počene na stopnjico poleg mene. — Od radosti sem skoraj ves iz sebe, ali vender molčim. In on sedi, gleda na zarjo — in tudi ne reče besedice! — Zdelo se mi je, kakor bi ga bil kës prešinil; gube na čelu so se mu ugradile,

Iz Pulja 7. julija. (Izv. dop.) Nj. veličanstvo cesar in cesarjevič došla sta dne 7. t. m. ob 6. uri v jutro v Pulj ogledat si vojno ladijevje. Zarano, mnogo pred 6. uro bilo je uže vse živo po ulicah puljskih, vse je hotelo videti visoka gosta, vse je tekmovalo v okraševanju hiš; z oken visela so dragocena pregrinjala, z vrhov hiš pa so vihrale ponosno zastave. Po ulicah nastavljeni so bila razna društva s svojo godbo. Na kolodvoru pa so pričakovali cesarska gosta mestni ognjegasci, veterani in občinski zastopi vnanjih občin. Ob prihodu dvornega vlaka točno ob 6. uri pa so zagrmeli topovi na vseh ladijah v pristanišči, vse ladije razobesile so zastave ter se slovesno ozalžale. In kako je bilo veselje po ulicah! Iz tisoč grl zaorilo je navdušeni „urá“, „živio“ in eviva in radostno mahala je množica s klobuki, robci ter pozdravljala vladarja. Nj. veličanstvo pa je prijazno skozi okno železniškega voza odzdravljalo. Vladarja sprejeli so štirje admirali, tržaški namestnik in mnogo drugih dostojanstvenikov. Nj. veličanstvo cesar ogledal je potem mornarico ter bil navzočen pri morskih vajah; izrazil se je prav pohvalno o izvežbanji marine.

Razne vesti.

— („Večne parade.“) Princ Aleksander Oldenburški v Petrogradu odložil je nedavno svoje vojaško poveljništvo. Sedaj se zvedo zanimljive podrobnosti o vzrokih, vsled katerih je princ zapustil vojaški stan. Ko je nevesta velicega kneza Sergeja obhajala slovesen vohod v Petrograd, čakal jo je na kolodvoru veliki knez Vladimir z vsemi vojaškimi dostojanstveniki, samo princa Oldenburškega še ni bilo. Ravno pred prihodom vlaka došel pa je tudi poslednji; veliki knez mu je stopil nasproti in mu prijazno rekel: „No, kje pa si bil toliko časa?“ Razžaljen je zavrnil princ osorno: „Ah, ti si postal s svojimi večnimi paradami uže dolgočasen!“ — Veliki knez se je vsled tega odgovora pritožil pri caru, in princ Oldenburški je moral takoj ostaviti svoje poveljniško mesto.

— (Pri raztelesovanju oživel.) V Koločvaru se je nedavno nek pekovski pomočnik obesil. Prenesli so ga v mrtvašnico, da ga raztelesijo; ko pa so ga uže slekli in položili na mizo, je v veliko začudenje zdravnikov odprl oči, vzdignil roko in z njo po zraku mahal. Takoj so storili vse, da mu ohranijo življenje in prišel je za eno uro k zavesti. Ko so mu dejali, da mu utegnejo še življenje oteti, odmahal je z glavo, in kmalu potem začel umirati. Boril se je dve uri s smrtjo.

— (Morskega psa) videli so baje minoli četrtek v jutro med Miramarom in Barkolo. Opažovalci trdijo, da se je ta redki gost pomikal proti tržaškemu pristanišču.

— (Kaj se lahko starinoslovcem pripeti.) Pri izkopavanju v Tiriasu našel je Schliemann jako dobro ohranjen bakren kozarec. Ponosen na svojo najdbo oddal je staro posodo v muzej. Od tod pa so mu jo poslali nazaj, rekoč, da je to navadna grška mera, kakeršna je bila

tudi oči so se zasvetile... Kolikor se je dalo razpoznati, bila se jim je celo solza utrnula! Ko vidim na njem tako spremembo, se drznem reči: — Jakob, poslušaj me brez jeze... In razložim mu svojo namero: kako naj bi midva romala k Mitrofaniju — peš, in da bo od nas do Voroneža poldrugo sto vrst; in kako prijetno bo nama — hoditi v dveh, o pomladanskem hladu, dokler se ne prikaže večerna zarja, hoditi in hoditi po zeleni travi, po veliki cesti; in kako se naju, ako se prav dobro priporočiva in pomoliva na grobu svetnikovem — morda — kdo vé? — Gospod Bog usmili in podá svoje zdravilo, — kar se je pripetilo uže večkrat! — In mislite si, milostivi gospod, mojo srečo! — „Dobro“, pravi Jakob, — a sam se ne obrne, ampak vedno gleda na nebo; — „jaz sem zadovoljen. Pojdiva.“ — Kar iz sebe sem bil... — Prijatelj! pravim mu, golobček moj, dobrotnik moj... On pa me začne izpraševati: „Kedaj pa se odpraviva?“ — Kar jutri greva, pravim jaz.

(Dalje prihodnjí.)

še pred malo časa v Grški običajna. V Tiriasu so namreč pred nekoliko leti uže izkopavali starine in o tej priliki je pač kak delavec pozabil svojo posodo...

— (Političen umor.) V Maldernu na Belgijskem srečal je 70letni starček mladega moža; uprašal ga je, je li politični pristaš modrih (liberalcev) ali rudečih (klerikalcev). Ko je mladi mož odgovoril, da se v take reči ne meša, poklical je starec svoja sinova in vsi trije so padli nad nasprotnika, pobili ga na tla in umorili.

— (Največji kip na svetu.) Kip s vobode, katerega bodo postavili pri vohodu nevjorske luke v spomin 100letnice neodvisnosti Združenih Držav, je sedaj dovršen v atelieru G. Gauthiera v Parizu. Ta kip je največji, kar jih je kdaj videl svet. Visok je 25 metrov; iztegnjena roka drži bakljo, ki je 46 metrov visoko nad temeljem kipa. Pri nogah ima podoba skorej 15 metrov v premeru. Stopálo je 5 metrov dolgo! V palcu na nogi ima prostor odraščel človek; mazinec jedne roke meri 2 metra. V notranjem delu kipa so napravljene stopnice, po katerih se zamore priti v glavo, ki je podobna prostorni sobi. — Kip je narejen iz bakrenih plošč, ki so 2½ mm. debele. Teža cele podobe znaša 200 tisoč kilogramov. Troškov je nad 2 milijona frankov.

— (Ateist.) Pri neki sodnijski obravnavi v Berlinu pripetil se je v soboto sledeči slučaj: Priča kupec Ketter bi moral prisesti. Mož je vstal in dejal: „Opozorujem sl. sodnijo, da sem ateist in da ne verjamem na Boga; zato tudi ne morem prisesti nanj!“ Predsednik je odgovoril: „Človeka, ki pravi, da ne veruje v Boga, zamorem le milovati... povedati Vam pa tudi hočem, da prisesti morate, ker zakon tako velewa. Ako boste neresnične stvari prisegli, napravili boste krivo prisego.“ — Ketter je vbogal in vzdignil prste; a brezbožnik je vselej z glavo zmajal, ko je moral izgovoriti besedo „Bog“. — Pač žalostni časi, ki rodé take slučaje!

— (Tristoletnica) obhajala se bode dne 10. t. m. v Holandiji v spomin onega dne, ko je bil Viljem Molčeci, vojvoda oranjski, v Delftu v kraljevi stolici umorjen. Nizozemski kralj sam se bode udeležil te slavnosti. Profesor Vries, najboljši govornik v Holandiji, bode govoril na grobu umrlega; potem bodo ostanki (relikvije) umorjenega razstavljeni skozi šest mesecev. Med relikvijami je tudi vojvodova podoba iz njegovega dvajsetega leta, katere podobe do zdaj še nihče izmed občinstva ni videl.

Domače stvari.

— (Cesarsk dar.) Nj. veličanstvo presviti cesar je daroval mlinarju Petru Avbelju v Dvorjah (v moravski fari) dve sto goldinarjev podpore, da olajša nesrečo, ki je zadela moža 22. junija.

Ta najvišji dar Nj. veličanstva je nov dokaz neprestane očetovske ljubezni, s katero osrečuje preblagi vladar narode širne svoje Avstrije, in nam kaže, s kakim zanimanjem sledi Nj. veličanstvo vsem dogodkom svojega prostranega cesarstva. Najvišjemu daru namreč ni povod nikaka prošnja ponesrečenega Avbelja in tudi ne kak preponižni predlog deželne vlade, temveč navadni službeni raport, ki se je predložil centralnemu uradu na Dunaji. Nj. veličanstvo je vsled tega poročila takoj samodsebno vkazalo, da se ponesrečenemu možu izroči dve sto goldinarjev podpore.

O nesreči, ki je zadela Petra Avbelja, poročali smo bili ob svojem času čitateljem. Zemlja se je vtrgala nad njegovim mlinom, porušila mu velik del hiše in usmrtila soprogo. Sedaj je mož s 4 otročiči v veliki bēdi, tako da je okrajno glavarstvo v Kamniku zanj nabiralo milodare. Cesarsk dar bode pač odgnal ubogemu možu skrbi in osušil mnogo solz!

— (Deželni zakonik.) Včeraj dne 7. julija izdal in razposlal se je VII. kos deželnega zakonika. Vsebinsa mu je pod št. 11: Naznanilo c. kr. deželne vlade z dne 13. aprila 1884, št. 1041, s katerim se objavlja novi volitveni red za trgovsko in obrtno zbornico v Ljubljani.

— (Pri c. kr. vojaškem oskrbovalnem založišču v Ljubljani) se bode dne 11. julija t. l. na javne ponudbe oddajalo oskrbovanje s senom, slamo in z drvmi, in sicer za postaji Ljubljano in Rudolfovo za čas od 1. septembra 1884 do 31. avgusta 1885, in za postajo Toplice za čas od 1. junija 1885 do 31. avgusta 1885. Natančneje se izve lahko pri trgovinski in obrtni zbornici v Ljubljani.

— (Vabilo k štiriinšestdeseti odborovi skupščini „Matice Slovenske“) v ponedeljek 14. julija t. l. ob 6. uri popoldne v Matici hiši na Kongresnem trgu šte. 7. Dnevni red: 1.) Potrjenje zapisnika o triinšestdeseti odborovi seji; 2.) naznanila prvosedstva; 3.) poročilo tajništva; 4.) podrobno pretresovanje prenarjenih pravil in opravnega reda; 5.) poročila gospodarskega odseka; 6.) posamezni nasveti.

— (Prvi dobiček ljubljanskih srečk) pri slednjem srečkanji s šte. 10176 v znesku 30 000 gld. dobila je Wiener Bankgesellschaft.

— (Ljudska kuhinja) praznovala bode obletnico bivanja cesarja v Ljubljani; z dobrim kosilom bode pogostila v nedeljo 13. julija t. l. 350 mestnih revežev. Pokroviteljica „Ljudske kuhinje“, gospa J. Recherjeva, darovala je vino, gospod restavratör König pa pivo, katero se razdeli med reveže.

— (Zgubljene stvari.) Pri mestnem magistratu se je naznanilo, da so bile zadnje dni zgubljene tri ure, dve zlati za dame in jedna sreberna.

— (Strela) je udarila v nedeljo popoldne v Zupantičovo hišo na cesti v Mestni log, švignila iz hiše v hlev in tam pobila konja na tla, ki se pa drugače ni nič poškodoval.

— (Najdeno truplo.) Dne 2. t. m. prepeljali so se Luka in Fran K., Andrej Z. in Fran Č. iz Okroglega čez Savo v čolnu; čoln privezali so na obrežji ter odšli svojo pot, a vrnivši se, našli niso čolna. Fantje F. K., Z. in Č. šli so iskat čolna, L. K. pa je dejal, da bode prebredel Savo, in res ni hotel oditi z njimi. Vrnivši se s čolnom fantje niso našli L. K. več na onem prostoru. Med tem je namreč ta hotel prebresti Savo, a voda ga je odnesla v globino ter zalili so ga valovi. Dne 4. t. m. pa so našli pri Prašah šolarji truplo njegovo.

— (Tatvina.) V noči od 1. do 2. t. m. ukrali so neznani tatovi iz prodajalnice Fr. Kavčiča pri Sv. Joštu (okraj vrhniški) več obleke, slanine itd., v vrednosti vkup 85 gld. Tatje so izdrli železno omrežje pri oknih ter ulomili v prodajalnico.

— (Stare marke za pisma.) C. kr. trgovinsko ministerstvo opozarja občinstvo, da stare marke za pisma kmalu ne bodo več veljavne. Od 1. avgusta t. l. dalje smejo poštni uradi in prodajalci mark za pisma prodajati le one marke z leta 1883, vender pa mogó stranke, katere bodo po 31. juliju t. l. še imele poštno vrednostne znamke z leta 1867, te še do konca oktobra t. l. pri dopisavanju uporabiti ali pa jih pri poštnem uradu za nove zameniti. Po meseci oktobru t. l. to ne bode več dovoljeno in znamke z leta 1867 bodo po polnem neveljavne.

— (Poštnim hranilnicam) po celem našem cesarstvu se je vložilo meseca maja t. l. 2261110 gld. 34 kr., tedaj več ko vsak prejšnji mesec t. l. Meseca januarja se je bilo vložilo 1526641 gld. 10 kr., meseca februarja 1412222 gld. 36 kr., marcija 1619777 gld. 16 kr. in aprila 1832000 gld. 81 kr., v prvih petih mesecih tedaj 8651751 gld. 77 kr.

— (Popravek.) V včerajšnji telegram iz Marseilla vrinila se je neljuba pomota. Namesto „115 ladij Italijanov“, naj se čita „115 Italijanov.“

Objava.

Da bode mogoče vsacemu someščanu prepričati se o tem, kako dalječ so dospele predpriprave za vodovod, bodo odslej vse seje vodovodnega odseka javne ter se bodo po vseh v Ljubljani izhajajočih dnevnikih naznanjale vsaj po 24 ur prej.

Prva javna seja bode dne 15. t. m. ob 6. uri popoldne v mestni dvorani.

V Ljubljani dne 8. julija 1884.

Ivan Hribar,
načelnik vodovodnega odseka.

Poslano.

Kot pojasnilo na telegram v „Slov. Narodu“ dne 5. t. m. iz Št. Petra na Notranjskem odgovorjam, da sem dve papirnati zastavici, kateri je moj pomočnik dne 1. t. m. pozno na večer napravil in izobesil, drugega dne, ko sem zapazil, da je sostava zastavic napačna in da je jedno burja raztrgala, odstraniti ukazal. Jedna manj poškodovana se je popravila ter pred šolsko sobo obesila; to zastavico pa je po dokončani učiteljski konferenci nek kolega, gredé iz šolske sobe, pograbil ter odnesel. — Iz tega naj „Narod“ in gg. kolegi sodijo, če je to lepo, da se mi za trud, ki sem ga pri razstavljanju šolskih izdelkov imel, tako pošteno plačuje.

Vodstvo ljudske šole v Št. Petru
dne 6. julija 1884.

M. Kalan.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Pulj, 7. julija. Nj. veličanstvo cesar in prevzvišeni cesarjevič došla sta pri najboljšem zdravju danes v jutro ob 6. uri ob lepem vremenu tu sem. Navdušeno in slovesno sta bila sprejeta. Po dovršenem pregledu deželnih in morskih čet ter trdnjav napravil se je okolo 9. ure med ura-klici in streljanjem s topovi na krovu cesarske ladije „Miramare“ dvorni šotor. Tu vzprejemal je Nj. veličanstvo cesar poročila in deputacije.

Pulj, 7. julija. Po obedu obiskala sta cesar in cesarjevič fort Punta Christo in otok oliv, na kar je eskadra plula v fasanski zaliv ter tam manevrirala. Ob 6. uri dinér. Ko se je stemnilo, so vse ladije izvele sestavljeno razsvetljavo obrežja. Ko se je vozil cesar ob obrežji, so ga tu zbrani delavci burno pozdravljali. Jutri je na morji manöver eskadre.

Pariz, 7. julija. V Toulonu je umrlo po noči 9 ljudi, v Marseillu 16 ljudi za kolero. V teku noči se je v marseillsko zasilno bolnico vzprejelo 20 bolnikov za kolero. — Ministrijski svet je sklenil zaradi prestopa tien-tsinške pogodbe zahtevati od Kitajske vojno odškodnino. Po poročilih novih bi ta znašala 250 milijonov. Francozi bi zaseli nekatere točke kitajskega obrežja, da si zajamčijo plačilo te odškodnine.

Marseille, 7. julija. Danes dopoldne je umrlo pet oseb za kolero. Med temi bila je gospa, katera je predvčeranjem iz Lyona sem prihitela k bolni svoji hčeri, včeraj zvečer je obolela za kolero in danes v jutro umrla.

Kahira, 7. julija. Telegram mudirjev iz Dongole poroča: Koncem meseca junija je napalo okolo 13000 vstašev Debbaho. Napadovalec so bili po trdem boji odbiti; na obeh straneh mnogo mrtvih in ranjenih.

Telegrafično borzno poročilo

z dne 8. julija.

	gld.
Jednotni drž. dolg v bankovcih	80.50
„ „ „ srebri	81.50
Zlata renta	103.05
5% avstr. renta	95.75
Delnice narodne banke	856.—
Kreditne delnice	301.10
London 10 lir sterling	121.90
20 frankovec	9.68
Cekini c. kr.	5.76
100 drž. mark	59.60

Uradni glasnik

z dne 8. julija.

Naprava novih zemljiških knjig: Pri c. kr. okr. sodniji v Il. Bistrici za katastersko občino Tominje; poizvedbe dne 14. julija; — pri c. kr. okr. sodniji v Kostanjevici za katastersko občino Velika Dolina; poizvedbe dne 18. julija.

Eks. javne dražbe: V Metliki zemljišče Jureta Badovinca iz Badovine (2100 gld.) dne 23. avg., 24. sept. in 24. okt.; zemljišče Antona Šukleja iz Bušnje Vasi (1202 gld.) dne 23. avg. (3. narok). — V Kamniku zemljišče Matije Šusterja z Studenca (1261 gld.) dne 9. jul. (3. narok); posestvo Luke Gasperlina iz Kaple Vasi (3880 gld.) dne 9. jul. (3. narok). — V Logatcu zemljišče Jan. Petkovska iz Medvedjega Brda dne 23. avg.; zemljišče Fr. Bajta iz Spodnje Planine dne 23. avg. — V Il. Bistrici posestvo Jos. Tomšiča iz

Knežaka (2350 gld.) dne 1. avg., 5. sept. in 10. okt.; posestvo Ant. Valentinčiča iz Mereč (1600 gld.) dne 25. jul., 29. avg. in 26. sept.; posestvo Fr. Staverjevo iz Zagorja (8830 gld.) dne 1. avg., 5. sept. in 10. okt. — V Radovljici posestvo Primoža Iskre iz Nomena (1280 gld.) dne 25. jul., 25. avg. in 25. sept.; posestvo Lovr. Čudna iz Gorjuš (2968 gld.) dne 26. jul., 26. avg. in 26. sept.; zemljišče Andr. Pogačnika iz Kroke (80 gld.) dne 26. jul., 26. avg. in 26. sept. — V Rudolfovem posestvu Jan. Slaka iz Malega Vrha (1262 gld.) dne 6. avg., 9. sept. in 8. okt.; zemljišče Marije Progarjeve iz Gor. Gerčevij (850 gld.) dne 7. avg., 9. sept. in 9. okt.

Tuji.

Dne 6. julija.

Pri Maliči: Angres, Niklas, Ronsperger in Supančič, potovalci, z Dunaja. — Kunc, trgovec, z rodino, iz Budimpešte. — Tottar, trgovec, iz Virja. — pl. Lenk, graščak, z rodino, z Rake. — Le Chevalier d'Ellevaun, graščak, iz Prusnika. — Leban, trgovec, iz Trsta. — Pučnik, trgovec, iz Kranja.

Pri Slonu: Stern, Kunz in Beck, trgovci, iz Budimpešte. — Skribe, c. kr. stotnik; Greiner, gostilničar, in Dirnbach, zasebnik, iz Maribora. — Tavčar, župnik, z Rake.

Pri Bavarskem dvoru: Luzar, želez. uradnik, z Dunaja. — Greisberger, pivovarnik, iz Gradca. — Smola, c. kr. major, iz Weinbüchla. — Winkler, živ. trgovec, iz Bruneke.

Umrli so:

Dne 6. julija. Janez Srakar, delavec (kaznenec), 47 l., na Gradu, vodenica osrēja.

Na prsih in pljučah bolehnim!

Gospodu **Jul. pl. Trnkoczy-ju**, lekarju v Ljubljani na Mestnem trgu.

Zamán vporabljal sem pri kašlju in pljučnih bolečinah razna sredstva, dokler nisem poskusil Vašega **soka iz kranjskih planinskih zelišč** a 56 kr., in z veseljem sem opazil zboljševanje. Blagovolite mi poslati še 3 steklenice.

Spoštovanjem Vaš udani

Josip Malešič v Sisku.

!!Priznanje!!

Proti bolečinam v glavi in želodcu!

Gospodu lekarnarju **Trnkoczy-ju** v Ljubljani, Mestni trg šte. 4.

Z veseljem Vam naznanjam, da so mi Vaše **kri čistilne kroglice**, škatljica po 21 kr., **izredno dobro služile**. Vročina, katero sem čutila po vsem telesu, potem **hudi glavobol** in sem ter tje napadajoča me **mrzlica**, sami nasledki **zapretja in želodčnega katara**, ponehali so, hvala Bogu, po polnem, ko sem uživala Vase **kri čistilne kroglice**, tako da ljudje že pravijo, da sem veliko bolj zdrava videti.

Zahvaljevala se Vam v novi prav iskreno, Vas prosim, da mi pošljete za 1 gld. 5 kr. še en zavitek teh takó izvrstno delujočih **kri čistilnih kroglic**.

Pozdravlja Vas, sem najudanejša

Lucija Štibar.

Salicilna ustna voda,

aromatična, vpliva **oživljajoče, zapreči pokončanje zob** in odpravi **slab duh** iz ust. 1 steklenica 50 kr.

Salicilni zobni prašek,

splošno priljubljen, vpliva **zelo oživljajoče** in napravi **zobe blesteče bele**, a 30 kr.

Najnovejše spričalo.

Vaše blagorodje!

Mnogo let vporabljam Vašo **salicilno ustno vodo** in **salicilni zobni prašek** z izvrstnim vspehom in priporočati ja moram vsakemu najtopleje. Pošljite zopet od vsakega 3 steklenice. Spoštovanjem

(52) 8—2 **Anton Slama**, župnik.

Vsa navedena sredstva ima **vedno frišna** v zalogi in jih razpošilja proti poštnemu povzetju

lekarna pri „Samorogu“

Jul. pl. Trnkoczy-ja
na Mestnem trgu v Ljubljani.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Močina v mm
7. julija	7. zjutraj	736.06	+16.8	svzh. sl.	obl.	24.60
	2. pop.	734.42	+25.4	jzpd. sl.	>	dež
	9. zvečer	735.06	+19.8	>	>	

Pri nas se dobivajo tudi knjige iz zaloge

„Matiče Slovenske“

in sicer:

Narodni Koledar in Letopis „Matiče Slovenske“ za 1867. l. 20 kr.

— za 1868. l. 50 kr.

Letopis „Matiče Slovenske“ za 1871. l. Uredil dr. E. H. Costa. 50 kr.

— za 1872 in 1873. l. Z eno sliko in eno tablico geometričnih podob. Uredil dr. E. H. Costa. 50 kr.

— „Matiče Slovenske“ za 1874. l. 50 kr.

— za 1875. l. Uredila J. Tušek in M. Pleteršnik. 50 kr.

— za 1876. l. Uredil M. Pleteršnik. 50 kr.

— za 1877. l. Uredil dr. Janez Bleiweis. 50 kr.

— za 1878. leto. I. in II. del. Uredil dr. Janez Bleiweis. 25 kr.

— za 1878. l. III. in IV. del. Uredil dr. Janez Bleiweis. 25 kr.

— za 1879. l. Uredil dr. Janez Bleiweis. 50 kr.

— za 1880. l. — — — — 50 kr.

— za 1881. l. — — — — 1 gld.

Zgodovina slovenskega naroda. Spisal J. Trdina. 60 kr.

Vojvodstvo Kranjsko. Po spisu Jož. Erben. 20 kr.

Vojvodstvo Koroško. Po spisu Jož. Erben. 20 kr.

Slovenski Stajer. Spisali rodoljubi. I. snopič. 25 kr.

— Spisal dr. Ivan Gršak. III. snopič. 30 kr.

Slovanstvo. I. del. Spisali Jan Majciger, Maks Pleteršnik in Bož. Raič. 50 kr.

Germanstvo in njega upliv na Slovanstvo v srednjem veku. Spisal J. V. 10 kr.

Telegrafija. Spisal dr. Sim. Šubic. (Iz Letopisa 1875. l. Posebej vezana) 30 kr.

Slovnica češkega jezika z berilom. Spisal Fr. Marn. 60 kr.

Slovnica ruska za Slovence. Spisal Fr. Majar. 1 gld.

Razna dela pesniška in igrokazna Jovana Vesela-Koseskega. Z njegovo podobo. 2 gld.

Dodatek (k tem delom) 20 kr.

Vodnikove pesni. Uredil Fr. Levstik. 50 kr.

Dr. Lovro Toman. S podobo. 40 kr.

Dr. Etb. H. Costa. S podobo. 40 kr.

Kopitarjeva spomenica. Uredil J. Marn. 40 kr.

Olikani Slovence. Spisal Iv. Vesel. 40 kr.

Vpliv vpijančljivih pijač. Spisal dr. M. Samec 10 kr.

Potovanje okolo sveta v 80. dneh. Iz francoskega prevél D. Hostnik. 40 kr.

Strup. Vesela igra v enem dejanju. Prosto poslovenila Lujiza Pesjakova. 10 kr.

Slovenska slovnica, po Miklošičevi primerjalni spisal Jan Šuman. 1 gld. 50 kr.

Znanstvena terminologija s posebnim ozirom na srednja učilišča. Spisal A. Cigale. 1 gld.

Prirodnoznanstvi zemljepis. Spisal J. Jesenko. 1 gld.

Zemljevidi: Evropa, Azija, Amerika, Afrika, Avstralija, Rusija, Turčija in druge vzhodne dežele, Britanija in Skandinavija, Svica, Španija in Portugalsko, Nizozemsko in Belgija, Italija, Nemško cesarstvo, po 10 kr.

Zgodovina avstro-ogerske monarhije. Spisal Janko Kersnik (drugi popravljeni natis). 20 kr.

Geometrija za učiteljske. Sestavil L. Lavtar. 1 gld. 20 kr.

Somatologija. Spisal dr. Jan Woldrich, poslovenil Fr. Erjavec. 75 kr.

Prirodopis živalstva s podobami. Po Pokorniju poslovenil Fr. Erjavec. 75 kr.

Prirodopis rastlinstva s podobami. Po Pokorniju poslovenil Iv. Tušek. 85 kr., vezana 1 gld.

Rudnoslovje, po Fellöckerji, spisal Fr. Erjavec. 40 kr.

Štirje letni časi. Po Rossmässlerji predelal Ivan Tušek. 40 kr.

Schoedler, Knjiga prirode. Štirje snopiči. 1 gld. 70 kr.

— Posamični snopiči:

I. **Fizika**. Poslovenil Iv. Tušek. 40 kr.

II. **Astronomija in kemija**. 40 kr.

III. **Mineralogija in geognostika**. Poslovenil J. Zajec. 40 kr.

IV. **Botanika in zoologija**. Poslovenila I. Tušek in Fr. Erjavec. 50 kr.

Oko in vid. Spisal J. Žnidaršič. 25 kr.

Nauk o telovadbi. Drugi del (s 164 podobami). 40 kr.

Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bamberg.